

อ่านเอาเรื่อง

สะท้อนความคิดเพื่อการพัฒนาตนเอง

สำหรับการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์

[เล่ม 3]

สุวรรณ พงษ์เจริญ

รวบรวม

องค์การอุตสาหกรรมป่าไม้

1] สาเหตุหลัก ที่คนเก่งๆ ลาออกจากงาน	3
2] สามเคล็ดลับช่วยให้คุณมีความคิดสร้างสรรค์	8
3] นกไม่เคยกลัวกิ่งไม้หัก	13
4] ถูก ผิด แล้วได้อะไร	14
5] เรื่องของจิ้งจก	17
6] เพื่อชีวิตร่วมกัน	19
7] กาแฟในถ้วยกระดาษ	21
8] น้ำส้มอดีต	24
9] วิธีพัฒนาตัวเอง ในแบบของนักดาบผู้ไร้พ่าย “มียาโมโตะ มุซาชิ”	27
10] “โคดาวาริ (Kodawari)” แนวคิดพัฒนาตัวเองจากนิสัยของคนญี่ปุ่น	30
11] กุญแจ 3 ดอก จะพาคุณไปสู่ทางออกของชีวิตได้	33
12] จงใช้ชีวิตของคุณ ให้เป็นเหมือนแบงก์พัน	35
13] จงทำชีวิตเราให้เหมือนเปิดว้ายน้ำ	38
14] “ทำไมสุนัขถึงมีชีวิตสั้นกว่ามนุษย์”	40
15] ตอนเรียนจบใหม่ๆ	42

สาเหตุหลัก ที่คนเก่งๆ ลาออกจากงาน

การลาออกนั้นถือเป็นเรื่องปกติของการทำงาน และเป็นสิทธิที่พนักงานทุกคนสามารถตัดสินใจได้ ไม่ว่าจะอยู่ในตำแหน่งเล็กหรือใหญ่เพียงใดก็ตาม แต่สิ่งที่ปัญหาอาจจะมาจากเรื่องของเหตุผลในการลาออกที่บางครั้งก็ดูสมเหตุสมผล แต่บางครั้งก็ไม่ใช่เหตุผลที่สมควรเอาเสียเลย แถมบางที่ยังไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องการทำงานด้วยซ้ำ มาลองดูกันว่าสาเหตุหลักๆ ที่ทำให้พนักงานอยากจะลาออกมีอะไรบ้าง

1. มีปัญหาเรื่องคน

ปัญหาอดฮิตติดอันดับต้นๆ ของสาเหตุการลาออกก็คือเรื่องคนนี่ล่ะ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาระหว่างเพื่อนร่วมงาน, ความขัดแย้งกับเจ้านาย, การมีปากเสียงกับลูกน้อง, หรือแม้กระทั่งทะเลาะกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่อง ตลอดจนเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับงานเลยแม้แต่น้อย แต่เมื่อมีความซุ่นข้องหมองใจกันแน่นนอนว่าย่อมมีผลกระทบต่อการทำงานไม่มากก็น้อย หรืออาจจะทำให้ไม่อยากทำงานที่นี้ต่อเลยเสียด้วยซ้ำ ปัญหาเรื่องคนอีกกรณีอาจจะไม่ได้เกิดการกระทบกระทั่งกันโดยตรง แต่อาจจะเกิดจากการนินทาว่าร้าย, โยนความผิด, หรือมีพฤติกรรมที่บั่นทอนสุขภาพจิตคนอื่น ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ไม่อยากร่วมงานได้เช่นกัน

2. มีปัญหาสุขภาพ

ปัญหาด้านสุขภาพถือเป็นอีกสาเหตุอันดับต้นๆ ของการลาออก แล้วสาเหตุนี้ก็จะดูจะสมเหตุสมผลที่สุด โดยเฉพาะหากมีใบรับรองแพทย์หรือคำสั่งแพทย์อย่างเป็นทางการ ก็ไม่มีเหตุผลใดที่บริษัทจะรังแกตัวไว้หรือตำหนิพนักงานคนนั้น ปัญหาสุขภาพบางเรื่องก็เป็นเรื่องของโรคภัยไข้เจ็บ โรคประจำตัว หรือแม้แต่อุบัติเหตุที่ไม่คาดฝัน แต่ปัญหาสุขภาพบางอย่างก็มีสาเหตุมาจากการทำงาน ตั้งแต่ขนาดเล็กไปจนถึงขนาดใหญ่ อย่างเช่นโรคเครียด, ปวดเมื่อยกล้ามเนื้อ, ประสาทตาอักเสบ, หรือบางทีก็อาจเกิดอุบัติเหตุขณะเวลาทำงานได้เหมือนกัน

3. งานเยอะจนเกินพอดี

ยุคนี้หลายบริษัทมักจะมียุทธศาสตร์จ้างงานด้วยอัตราเงินเดือนที่น้อย แต่ต้องจ้างให้คุ้มค่าที่สุดด้วยการให้ทำงานมากมายหลายอย่างพร้อมกัน หรือรวมงานจากหลายๆ ตำแหน่งมาไว้ในตำแหน่งเดียวงานที่มากจนเกินพิกัด (Overload) นี้ อาจเกิดตั้งแต่ตอนตกลงจ้างงาน แต่พอทำจริงๆ แล้วทำไม่ไหวหรืออาจเพิ่มเติมภายหลังที่ไม่ได้มีการตกลงกันมาก่อน แล้วทำให้ความรับผิดชอบเยอะจนเกินไปหากพนักงานทำไม่ได้ รับผิดชอบไม่ไหว หรือรู้สึกโดนเอาเปรียบจนเกินไป ก็จะลาออกในที่สุด

4. ทำงานที่ไม่ชอบ ได้รับมอบหมายงานที่ไม่ถนัด

การได้ทำงานที่ชอบและถนัดจะทำให้พนักงานมีความสุขกับการทำงานและอยู่กับองค์กรได้นาน แต่การทนทำงานที่ไม่ชอบ หรือได้รับมอบหมายงานที่ไม่ถนัด ก็อาจทำให้เกิดความอึดอัดหรือทำให้ทำงานออกมาไม่ได้ดีเหมือนกัน บางครั้งสถานการณ์เหล่านี้ไม่ใช่ความท้าทายสำหรับบางคนมันอาจกลายเป็นความไม่มั่นใจและเป็นผลเสียเสียมากกว่า และก็เป็นสาเหตุให้ลาออกได้ในที่สุด

5. อัตราจ้างต่ำเกินไป และต้องการปรับเงินเดือนขึ้น

ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเงินเดือนมีผลต่อการทำงานของมนุษย์ออฟฟิศแทบทุกคน และเงินเดือนก็เป็นอีกกลยุทธ์หนึ่งที่บริษัทใช้จูงใจให้พนักงานร่วมงานอยู่ได้ เพราะในโลกแห่งความเป็นจริงแล้วเงินกลายเป็นปัจจัยหลักในการดำรงชีวิตในยุคปัจจุบันนี้ไปแล้ว และทุกคนก็ย่อมอยากได้เงินเดือนที่สูงไม่ต่างกัน ในระบบบริษัทอัตราเงินเดือนอาจหมายถึงความก้าวหน้าในหน้าที่การงาน, ความรับผิดชอบ, หรือแม้แต่เรื่องของโบนัสที่มักแปรผันตรงกับศักยภาพและความสามารถ จึงไม่ผิดเลยที่ว่ามนุษย์เงินเดือนทุกคนจะอยากได้เงินเพิ่มอันเนื่องมาจากเหตุผลด้านอื่นๆ ด้วย พนักงานหลายคนย้ายบริษัทบ่อยมากแต่นั้นไม่ใช่เพราะเขาทำงานแย่ตรงกันข้ามเขาทำงานเก่งจนได้รับข้อเสนอในเรื่องอัตราจ้างที่สูงขึ้นเรื่อยๆ จากบริษัทต่างๆ ที่ต้องการซื้อตัว

และนั่นก็เป็นกลยุทธ์หนึ่งที่พนักงานในยุคนี้ใช้การย้ายงานเพื่อเพิ่มฐานเงินเดือนของตัวเองให้สูงขึ้นเรื่อยๆ และทำให้เกิด Job Hopper มากขึ้นเรื่อยๆ เป็นทั้งข้อดีและข้อเสียของโลกธุรกิจไปพร้อมๆ กัน

6.สวัสดิการไม่ดีพอ

องค์กรที่ดีมักจะดูแลใส่ใจเรื่องสวัสดิการของพนักงานได้ดีตามไปด้วย ซึ่งนี่ถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้พนักงานอยู่ในองค์กรได้ยืนยาว โดยเฉพาะสวัสดิการเรื่องสุขภาพและการรักษาพยาบาล ที่พนักงานหลายคนเลือกทำงานกับองค์กรที่ดูแลเรื่องนี้อย่างดี หรือแม้แต่วัสดิการย่อยๆ อย่างค่าเดินทาง, ค่าล่วงเวลา, หรือแม้แต่วันหยุด หากองค์กรให้อย่างไม่คุ้มค่า เขาเปรียบพนักงาน ก็ย่อมทำให้พนักงานอยากลาออกไปยังบริษัทที่ให้สวัสดิการที่ดีและคุ้มค่ากว่า

7.ปัญหาโครงสร้างบริษัท

ไม่ใช่แค่เรื่องของคนเท่านั้นแต่ตัวองค์กรเองก็มีผลต่อการลาออกได้เหมือนกัน บางบริษัทมีโครงสร้างงานที่ใหญ่มากมีตำแหน่งที่เยอะมาก มีทิศทางความก้าวหน้าในอาชีพการงานที่ชัดเจน ก็อาจเป็นแรงจูงใจที่ดีที่ทำให้พนักงานอยากทำงานในองค์กรนี้ไประยะยาว แต่ในทางตรงกันข้ามบริษัทที่ไม่ได้มีการวางแผนผังงานที่ชัดเจน ไม่มีแนวทาง Career Path ของแต่ละตำแหน่งที่เห็นได้ชัด หรือเป็นบริษัทขนาดเล็กที่เห็นได้ชัดว่าไม่มี Career Path แน่ๆ ก็อาจทำให้พนักงานไม่เห็นอนาคตความก้าวหน้าของตัวเอง ไม่ตอบใจต่อความสำเร็จในชีวิตซึ่งก็อาจทำให้พนักงานลาออกไปหาองค์กรที่มั่นคงกว่า มีแนวโน้มก้าวหน้ากว่าก็เป็นได้

8.เจ้านายบริหารงานไม่เก่ง

ถึงแม้ว่าพนักงานคนนั้นจะได้ทำงานที่ชอบ ตำแหน่งที่ใช้ ตัวงานท้าทาย เข้าทางไปเสียทุกอย่าง แต่อาจกลับตกม้าตาย ด้วยเรื่องง่ายๆ ที่ดูจะเป็นเรื่องตลก ร้ายก็คือการได้เจ้านายที่ไม่เอาไหนบริหารงานไม่เก่ง ยิ่งถ้ามีการประเมินผลงานเป็นทีม เป็นแผนก ทำดีแทบตาย อาจได้ผลงานรวมที่แย่มากเพราะเจ้านายห่วย ก็อาจทำให้พนักงานคนนั้นรู้สึกแยและไม่ได้รับความยุติธรรมก็เป็นได้ และยิ่งถ้าบริษัทไม่สามารถเห็นปัญหาในจุดนี้ได้ พนักงานที่มีความสามารถส่วนใหญ่ก็มักตัดสินใจย้ายไปทำงานใหม่ทันที

9.องค์กรไม่ได้ใช้ความสามารถของพนักงานอย่างมีประสิทธิภาพ

คนที่ชอบทำงาน ทำงานดี ทำงานเก่ง และทุ่มเทในการทำงานไม่ว่าจะอยู่องค์กรใดก็ตามพวกเขา ย่อมคาดหวังว่าจะได้ทำงานที่ตนเองเลือกอย่างเต็มความสามารถ เพื่อเป็นการพัฒนาตัวเองตลอดจนสร้างก้าวหน้าในอาชีพด้วย หากพนักงานไม่ได้ใช้ความสามารถอย่างเต็มที่อย่างที่คาดหวังไว้อาจจะทำให้เบื่อหน่าย หรือรู้สึกว่าได้ไม่ได้พัฒนาตัวเอง พนักงานในกลุ่มนี้ก็จะไม่ทนอยู่และมักจะหาองค์กรใหม่ที่มีงานที่ท้าทายและสนุกกว่า

10.องค์กรไม่เห็นศักยภาพและไม่ส่งเสริมพนักงานให้ก้าวหน้า

บ่อยครั้งที่องค์กรได้พนักงานเก่งๆ มาอยู่ในมือ หรือพนักงานพัฒนาตัวเองจนมีศักยภาพขึ้นมา แต่บริษัทไม่เห็นตรงส่วนนี้ หรือเห็นแล้วเพิกเฉย ละเลย ไม่สนับสนุนให้เกิดความก้าวหน้า พนักงานก็อาจไม่ยอมร่วมงานกับองค์กรเช่นกัน กรณีนี้อาจเกิดจากการไม่มอบหมายงานที่ท้าทายให้ไม่ไว้ใจให้ทำงานที่อยากทำ ไม่เลื่อนตำแหน่ง ไม่ปรับขึ้นเงินเดือน หรือแม้แต่ไม่พิจารณาโบนัส ให้ตามความเหมาะสม สาเหตุเหล่านี้ก็อาจทำให้พนักงานอยากเปลี่ยนองค์กรที่เห็นศักยภาพของตนมากกว่าเช่นกัน

11. ชีวิตเสียสมดุล

บางคนให้ความสำคัญกับเรื่อง Work-Life Balance มากๆ โดยเฉพาะคนรุ่นใหม่ที่รักในการสร้างสมดุลชีวิตให้พอดี ไม่ทำงานหนักจนทำให้สุขภาพแย่ ไม่บ้างานจนทำให้ชีวิตพัง ไม่ซีเรียสทำงานจนทำให้เสียชีพไม่รอด ไม่ทำงานที่ทำให้ชีวิตมีความทุกข์ หรือไม่รับงานที่ทำให้วิถีชีวิตของตนเองเปลี่ยนแปลงไปในทางที่แย่ลง อย่างเช่น งานที่ต้องเดินทางตลอดเวลาทำให้ไม่มีเวลาอยู่กับครอบครัว, งานที่ต้องทำในเวลากลางคืนขัดกับวิถีชีวิตปกติทั่วไป, งานที่ทำให้ไม่มีเวลาพักผ่อนหรือออกกำลังกาย, งานที่ต้องทำวันเสาร์-อาทิตย์เพิ่มเติม, หรือแม้แต่ออฟฟิศที่อยู่ไกลจนทำให้มีปัญหาเรื่องการเดินทาง หากพนักงานสร้างสมดุลให้กับชีวิตตัวเองไม่ได้วิถีชีวิตทุกอย่างจะกระทบไปหมด และนั่นก็เป็นสาเหตุให้ต้องยื่นใบลาออกได้เหมือนกัน

12. ย้ายถิ่นฐาน

อีกเหตุผลสำคัญหนึ่งของการลาออกก็คือการย้ายถิ่นฐานของพนักงาน ตั้งแต่ย้ายบ้านไปอยู่อีกเขตที่ทำให้เดินทางลำบากขึ้น ครอบครัวต้องย้ายไปอยู่ต่างจังหวัด หรือแม้แต่ต้องย้ายไปทำงานต่างประเทศ ก็เป็นเหตุสำคัญที่อาจไม่เกี่ยวกับเรื่องงานโดยตรง แต่ทำให้พนักงานตัดสินใจลาออกได้

13. กลับไปช่วยธุรกิจของครอบครัว เปิดกิจการเป็นของตัวเอง

อีกเหตุผลคลาสสิกทุกยุคทุกสมัยก็คือการถูกเรียกให้กลับไปช่วยบริหารงานธุรกิจของครอบครัว ซึ่งสิ่งเหล่านี้มักเป็นเหตุผลส่วนตัวและอาจเป็นเรื่องที่หลีกเลี่ยงไม่ได้สำหรับใครบางคนหรือบางคนต้องการลาออกก็เพื่อที่จะไปทำธุรกิจส่วนตัว เริ่มต้นกิจการของตัวเอง โดยเฉพาะหลังช่วงได้รับเงินก้อนจากโบนัส พนักงานอาจอยากเริ่มต้นธุรกิจใหม่ของตน หรือใช้ประสบการณ์จากการทำงานไปต่อยอดธุรกิจที่ตนเห็นช่องทางประสบความสำเร็จ

14. เบื่อหน่าย อึดอัด งานไม่ท้าทายอีกต่อไป

หากพนักงานรู้สึกเบื่อหน่าย ลึ้นหวัง ในการทำงาน ประเภทที่ว่าตื่นลืมตามาทุกเช้าแล้วรู้สึกว่าไม่มีอะไรน่าสนใจไม่อยากไปทำงาน เบื่อออฟฟิศ เบื่อความจำเจ เบื่อพฤติกรรมซ้ำเดิม ก็เป็นเหตุให้อยากลาออกได้ หรือบางทีก็เป็นเหตุผลง่ายๆ สุดแสนจะคลาสสิกแต่ทว่าดูเกือบจะไร้เหตุผลอย่าง “ถึงจุดอึดอัด” ซึ่งพนักงานบางคนอาจทำงานนั้นมานานจนเกิดความเบื่อหน่าย การลองเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมเดิมๆ ไปสู่สิ่งแวดล้อมใหม่ๆ หรือแม้แต่การเปลี่ยนสายงานใหม่ไปเลย ก็อาจเป็นทางออกที่ดีในกรณีนี้เช่นกัน

15. เหตุผลที่ไร้เหตุผล

สุดท้ายแล้วบางเหตุผลของการลาออกก็เป็นเรื่องที่ไร้เหตุผลสิ้นดี อย่างเช่น ออกหักกับคนในออฟฟิศ, ย้ายตามคนรักไปอีกบริษัท, หนีหนี, หรือแม้แต่อยากออกเดินทางท่องเที่ยวเพื่อหาประสบการณ์ใหม่ๆ สิ่งเหล่านี้บางทีก็ดูไร้เหตุผล แต่บางทีก็ดูเป็นเหตุผลสำคัญ และแฝงไปด้วยความตั้งใจอันแรงกล้าอยู่

ฝ่ายบุคคลอาจต้องมองเหตุผลและให้ตีว่าการตัดสินใจลาออกของพนักงานคนนั้นเป็นเรื่องที่ควรหรือไม่ควร เพื่อจะได้เลือกจับกันอย่างสวยงาม หรือว่าลาจากกันด้วยความโกรธเคืองจนมองหน้าไม่ติด

สามเคล็ดลับช่วยให้คุณมีความคิดสร้างสรรค์

เคล็ดลับ 3 ข้อ ช่วยให้คุณมีความคิดสร้างสรรค์!!

#ในการทำงาน #ในธุรกิจ

และเพื่อที่ผ่านพ้นวิกฤตนี้ไปได้ ความคิดสร้างสรรค์ก็ถือเป็นทางออกที่ดี เพราะในหลาย ๆ ธุรกิจ ก็มีการปรับตัวในรูปแบบต่าง ๆ มาดูกันว่าวันนี้ 3 เคล็ดลับที่คุณสามารถทำได้ เพื่อสร้างสรรค์ในการทำงานที่มากขึ้น จะมีอะไรบ้าง ไปดูกันเลย~

1

เรียนรู้อีกครั้ง

นอนหลับ และสัมผัสความคิดสร้างสรรค์
จากส่วนลึกในใจของเรา

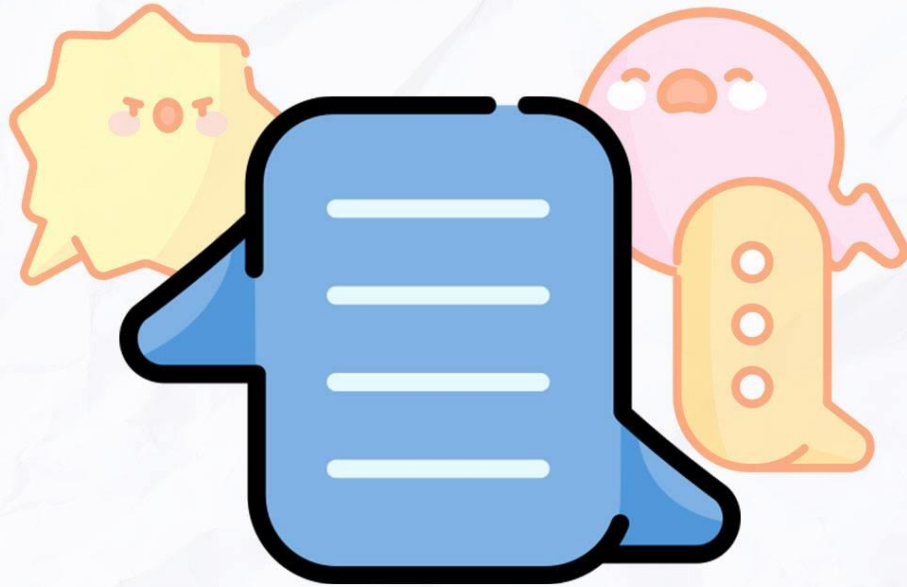
1. เรียนรู้อีกครั้ง

เราทุกคนนั้น เกิดมาพร้อมกับความสามารถโดยกำเนิด
ในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ ก่อนที่จะเกิดทักษะทางภาษา
และเราอาจจะเข้าใจอะไรผิดไป เพราะความคิดสร้างสรรค์นั้น
ไม่ได้มากจากการสอนหรือแค่การเรียนรู้เท่านั้น มันสามารถเรียนรู้ใหม่ได้
ดังนั้น เราจึงควรนอนหลับ และพยายามคิดถึงปัญหาที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้
เราจะได้สัมผัสกับความคิดที่อยู่ภายในตัวเรา อาจจะช่วยให้นึกถึงคำแนะนำ
ที่เราเคยมองข้ามไป เพื่อช่วยเราแก้ปัญหาด้วยวิธีที่แม้แต่คิดวิเคราะห์ไป ก็ไม่สามารถทำได้

2

ฟังคำแนะนำ

รับฟังผลตอบรับจากลูกค้า ฟังเสียงจากเพื่อน
ร่วมงานหรือลูกน้อง และสิ่งรอบ ๆ ตัว

2. ฟังคำแนะนำ

อย่างที่บอกไปเมื่อข้อที่แล้ว บางที่เราเผลอมองข้ามหรือเพิกเฉย

เผลอเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางโดยไม่รู้ตัว และปิดกั้นความคิดเห็นต่าง ๆ จากทุกคน

พยายามรับฟังให้มากขึ้น รับฟังในสิ่งที่คิดว่ามันเป็นข้อบกพร่องจริง ๆ

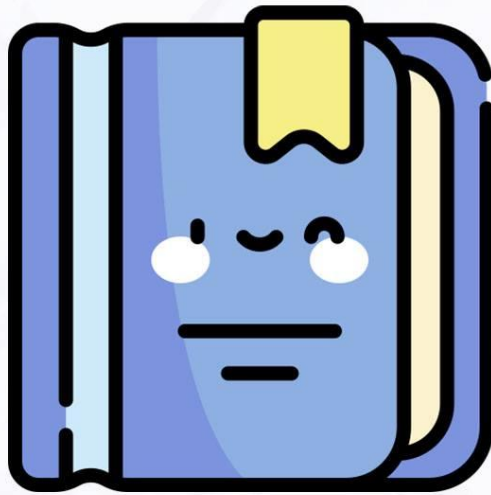
ไม่ใช่ความคิดที่เต็มไปด้วยอคติ และไร้เหตุผล ไม่งั้นคุณอาจจะบ้าตายก่อน

ไม่เว้นแม้แต่แต่ความคิดของตัวเองด้วย

3

จดบันทึกไอดียตลอด

อย่าคิดว่าเดี๋ยวสักพักค่อยจดเด็ดขาด!!
เพราะมันอาจทำให้ไอดียสุดเจ๋งคุณลอยหายไป

3. จดบันทึกไอดียตลอด

เชื่อว่าหลายคนคงเคยเป็นกัน ที่ตอนนึกไอดียเจ๋ง ๆ ออก

แต่พอต้องการจะใช้จริง ๆ กลับลืมมันไปซะอย่างงั้น

นี่เลยเป็นเหตุผลว่าทำไมควรที่จะจดไอดียตลอด

โดยเฉพาะไอดียที่ประหลาด ที่คิดว่าเป็นไปได้ ไม่มีใครทำ ยิ่งควรจด

เพราะมันอาจจะเป็นสมบัติส่วนตัวที่จะช่วยให้คุณประสบความสำเร็จในอนาคตเลยก็ได้

นี่ไม่ใช่ทั้งหมดที่จะช่วยให้คุณนึกไอดียออกเพื่อมาใช้ในการทำงาน

(จะมีรอยแผลเป็นบ้างช่างปะไร เพราะนั่นหมายความว่า คุณกำลังสมานตัว)

เพราะยังมีวิธีอีกมากมาย แต่เคล็ดลับทั้ง 3 ข้อนี้ ก็ช่วยคุณได้ในระดับหนึ่ง
เชื่อว่าต่างคนต่างมีวิธีคิดเกี่ยวกับการสร้างสรรค์ที่แตกต่างกันไป
หวังว่าจะเป็นประโยชน์กับผู้อ่านทุกคน ไม่มากก็น้อย
หากชอบก็อย่าลืมแบ่งปันความรู้นี้ ให้เพื่อน ๆ ด้วยนะครับ ❤️

นกไม่เคยกลัวกิ่งไม้หัก

ในวันหนึ่งที่ต้องบินไปด้วยปีกของตัวเอง มีคำกล่าวที่บอกว่า นกที่เกาะบนกิ่งไม้ไม่เคยกลัวว่ากิ่งไม้จะหัก เพราะสิ่งที่นกเชื่อมั่นนั้นไม่ใช่กิ่งไม้ที่เกาะ แต่เป็นปีกของมันเอง คนเราก็เช่นกัน สิ่งที่สำคัญสำหรับการดำรงชีวิต คือ การเชื่อมั่นในตัวเอง

ความรู้สึกที่บอกตัวเองได้ว่าตนเป็นที่พึ่งแห่งตน เพราะในที่สุดแล้ว คนที่จะอยู่กับตัวเราตั้งแต่เกิดจนหมดลมหายใจ ก็คือตัวเราเอง พ่อแม่เองก็ไม่สามารถอยู่ช่วยและเป็นที่พึ่งให้ลูกเสมอไป ดังนั้น ผู้ใหญ่ต้องปลุกฝังให้เด็กๆ รู้จักที่จะพึ่งพาตัวเอง

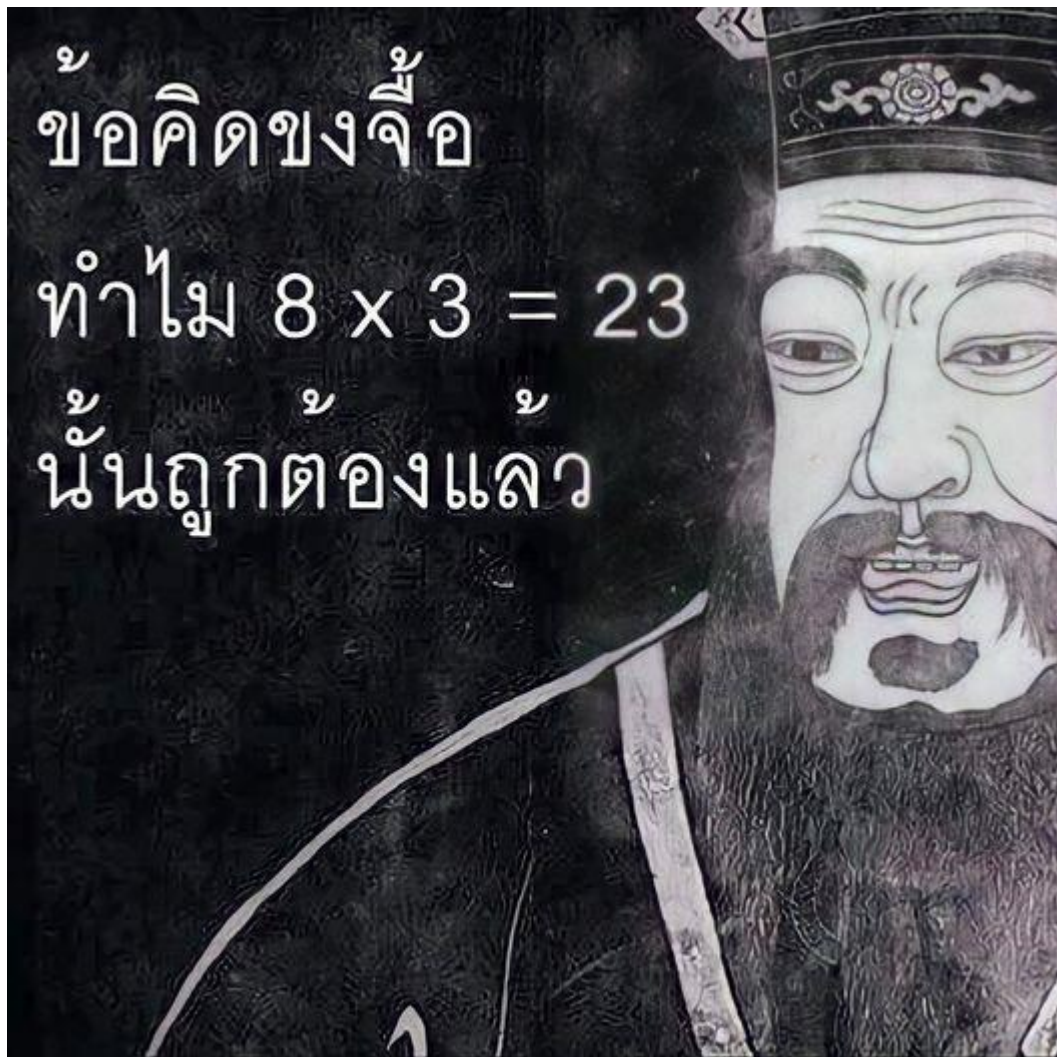
เริ่มด้วยการให้ความรัก และความเอาใจใส่กับเด็ก แต่ไม่ใช่รักจนปกป้องทำทุกอย่างให้ ควรให้เด็กเริ่มช่วยเหลือตัวเองในเรื่องเล็กๆ น้อยๆ เท่าที่เขาจะทำได้ตามวัย หากทำได้บางทีดีบ้าง ไม่ดีบ้าง ก็ขอให้ชมเชยในความพยายาม เด็กจะมีความภาคภูมิใจในตัวเอง

เวลาเด็กมีปัญหาถ้าไม่ใช่เรื่องอันตรายอะไรนัก ลองให้เขาฝึกแก้ไขปัญหาจัดการด้วยตัวเอง แต่ไม่ใช่ว่าจะทิ้งไป ผู้ใหญ่ควรเฝ้าดู เพราะอย่างไรเขาก็ยังเป็นเด็ก การปลุกฝังของผู้ใหญ่จะเป็นลมใต้ปีก เสมือนเป็นก้าวแรก ที่ทำให้เด็กเชื่อมั่นในความสามารถและศักยภาพของตัวเอง

มีความพยายามและมุ่งมั่นต่อไปเมื่อเด็กเติบโตเป็นผู้ใหญ่ จนสามารถบินไปด้วยปีกของตัวเอง

ถูก ผิด แล้วได้อะไร

คุณคิดว่าข้อใดถูก

$8 \times 3 = 23$ หรือ

$8 \times 3 = 24$

เอียนหุยกำลังคุยกับพ่อค้าขายผ้า

พ่อค้าบอกว่า $8 \times 3 = 23$

เอียนหุยจึงรีบบอกพ่อค้าทันทีว่า $8 \times 3 = 24$

(พ่อค้าไม่รู้ว่า เอียนหุยเป็นลูกศิษย์ของจ้อ)

ทั้งคู่เถียงกันอยู่นาน ในสิ่งที่ตัวเองถูก

สั่งสอนมา สุดท้ายก็เดินทางไปหาขงจื้อ

ด้วยกันเพื่อให้ ขงจื้อ ตัดสิน

เอียนหุย ก็บอก ต่อหน้า ชงจื่อว่า

ถ้า $8 \times 3 = 23$ ผมจะถอดยศ ถอดหมวกออก

แต่ถ้า $8 \times 3 = 24$ พ่อค้าคนนี้ต้องโดนตัดหัว

ชงจื่อได้ยินดังนั้น ก็ตัดสินใจว่า " $8 \times 3 = 23$ "

เอียนหุย รู้สึกเสียใจมากที่อาจารย์ผู้เป็นที่เคารพตัดสินเช่นนี้ คิดว่า ชงจื่อคงจะเลอะๆ เลื่อนๆ แล้ว จึงถอดหมวกลง อย่างฉุนเฉียว แล้วตีตนจากไป แต่ก่อนจะจากไป ชงจื่อ

ก็ได้บอกกับ เอียนหุยว่า

"เจ้าจงอย่าอยู่ ใต้ต้นไม้

และถ้าเจ้าจะ คิดฆ่าใคร

เจ้าจงคิดให้เสียก่อน"

ระหว่างทางกลับมี ฝนตกหนัก เอียนหุย จึงรีบวิ่งเข้าไป หลบใต้ต้นไม้ พลันก็แว็บขึ้นมาในหัวว่า อ.บอกไว้ว่า

"ห้ามอยู่ใต้ต้นไม้"

ก็รีบวิ่งออกมา จากต้นไม้ ทันใดนั้น พายุก็ผ่าต้นไม้ ต้นนั้น !! เอียนหุยตกใจมาก

แต่ก็รู้สึกขอบคุณ ชงจื่อมากที่เตือน

นึกในใจว่า ชงจื่อรู้ได้ยังไงว่า จะเกิดเรื่องนี้

หลังจากนั้น ก็รีบเดินทางกลับบ้าน พอถึงบ้าน เนื่องจาก ดึกมากแล้ว ไม่อยากให้ภรรยาตื่น

จึงใช้มีดงัด ประตู เข้าไป แล้วใช้ มือคลำทางพอลงห้องนอน เอียนหุยคลำเจอคน 2 คนนอนอยู่ เขานึกใจใน ด้วย ความโมโหว่า

"อะไรกันเนี่ยะ ข้าเข้าไป เรียนรูวิชา กับ อ.ชงจื่อ กลับมา ภรรยามีชู้เลยหรือ"

ขณะที่กำลังจะเอามีดฟัน ก็นึกได้ว่า อ.ชงจื่อเตือนไว้ว่า

"คิดจะฆ่าใคร ต้องคิดให้ดี"

เขาจึงจุดเทียนแล้ว ดูว่า 2 คนที่นอน อยู่ นั้น เป็นใคร ? สิ่งที่เขาเห็นนั่นคือ ภรรยาและน้องสาวของภรรยานอน อยู่ !!!!!!!

เขานึกเลยว่าถ้าเขาไม่เชื่อคำของชงจื่อ ก็จะมีคนตาย 2 คน ซึ่งเป็นภรรยาของเขาเอง และน้องสาว ของภรรยา!!

เอียนหุย ไม่รีรอ ที่จะเดินทาง กลับไปถามชงจื่อ ว่าทำนรู้ได้อย่างไร ว่าจะเกิดสิ่งต่างๆนี้

ชงจื่อจึงบอกว่า " ถ้าข้าตัดสินว่า $8 \times 3 = 24$ "

พ่อค้าคนนั้นต้องตาย ใช่ไหม ?

จงใจสอนผิดเพื่อไม่ให้มีคนล้มตาย

แม้ไม่ใช่คณิตศาสตร์ ที่ถูกต้อง

แต่คุณธรรม ต่างหากที่ถูกต้อง

เสียเกียรติ แต่อย่าให้ผู้อื่นเสียชีวิต

คนที่กำลังโกรธ ฉุนเฉียว มักจะ วู่วาม ทำอะไรโดยไม่คิดหน้าคิดหลัง

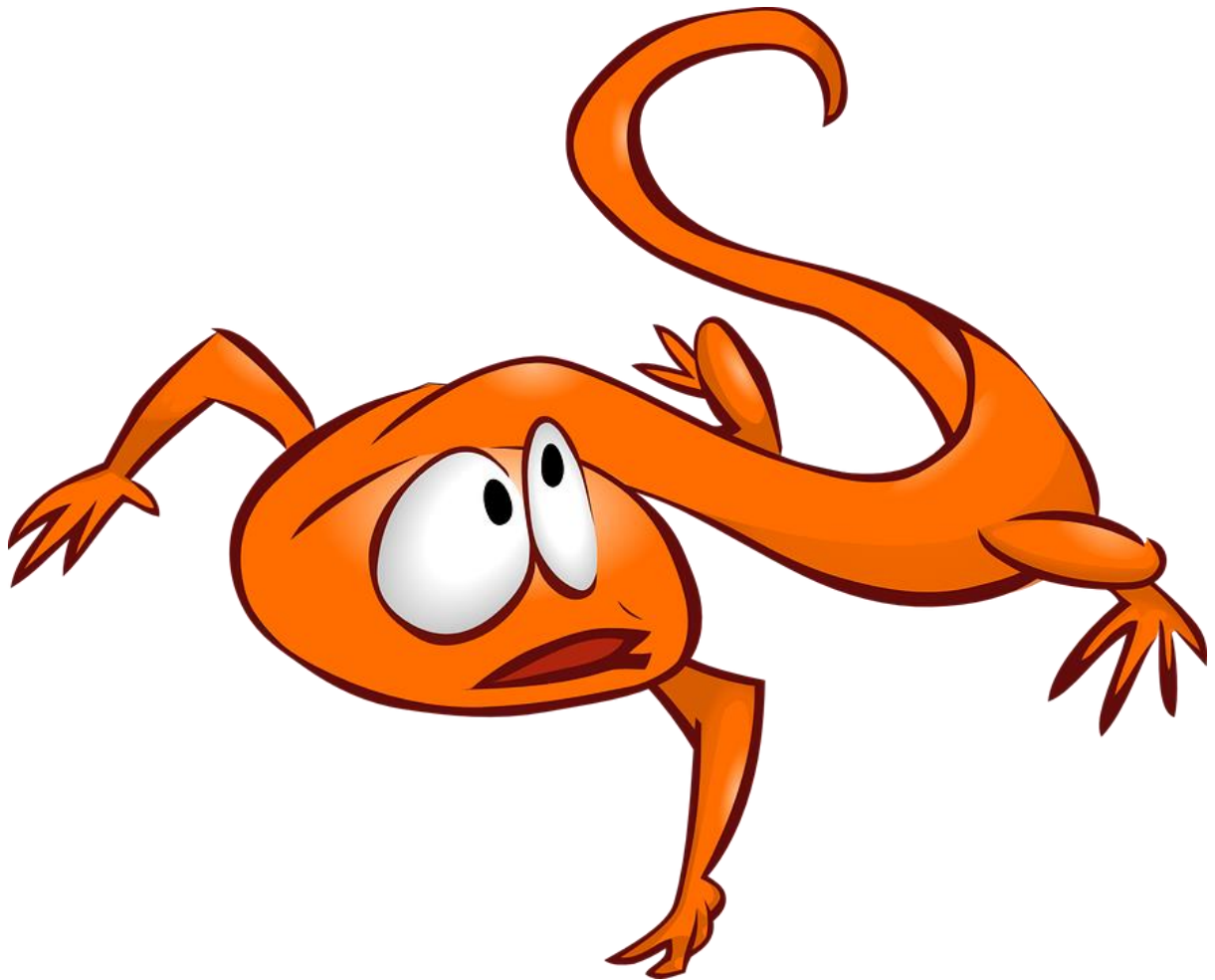

ทะเลาะกับลูกค้า ต่อให้ชนะ ก็แพ้อยู่ดี
ทะเลาะกับคนเฒ่าคนแก่ ต่อให้ชนะ ก็แพ้อยู่ดี
ทะเลาะกับครู อาจารย์ ต่อให้ชนะ ก็แพ้อยู่ดี
ทะเลาะกับเพื่อน ต่อให้ชนะ ก็แพ้อยู่ดี
ทะเลาะกับภรรยา ต่อให้ชนะ ก็แพ้อยู่ดี
ทะเลาะกับเจ้านาย หรือผู้มีอำนาจ ต่อให้ชนะก็แพ้อยู่ดี

ดังนั้น รู้จักยอม และหยุด แล้วพูดว่า"ไม่เป็นไร" แล้วค่อยหาหนทาง แก้ไขต่อไปอย่าง มีสติ จะได้ไม่ต้อง เสียใจ ภายหลัง

เรื่องขອງจิ้งจก

.....@เรื่องจริงผ่านชีวิตจิ้งจก...สะเทือนใจ..ในญี่ปุ่น@

ชายคนหนึ่งปรับปรุงบ้านโดยรื้อกำแพงออก ตามปกติบ้านคนญี่ปุ่นจะมีช่องว่างระหว่างกำแพงไม้ เมื่อกำแพงถูกรื้อออก เขาพบว่ามิจิ้งจกตัวหนึ่งติดอยู่ในนั้น มันติดอยู่เพราะถูกตะปูตอกจากข้างนอกไปตรึงท่ามันไว้

เห็นเช่นนั้น เขารู้สึกสงสาร ระคนกับแปลกใจ พอเขาตรวจดูตะปู ก็เป็นตะปูที่ถูกตอกไว้เมื่อ5ปีก่อนโน้นตั้งแต่แรกสร้างบ้าน

เกิดอะไรขึ้น?

จิ้งจกมีชีวิตรอดในท่อน้ำนั้นมาเป็นเวลา 5 ปี อยู่ในแผ่นผนังมีตุง 5 ปี โดยไม่ได้เคลื่อนไหว ไม่น่าเป็นไปได้ น่าทึ่งมาก เขาสงสัยว่าจิ้งจกมีชีวิตรอดมาได้อย่างไรตั้ง 5 ปี โดยที่มันไม่ได้เคลื่อนไหวเลยสักก้าว เนื่องจากเท้าของมันถูกตะปูตรึงไว้!

เขาเลยหยุดงานและมาเผ่าสังเกตดูว่า อะไรทำให้จิ้งจกมีชีวิตรอดมาได้

ทันใดนั้น

ก็มีจิ้งจกอีกตัวโผล่ออกมาพร้อมกับอาหารในปาก!

เขารู้สึกจุดดื้อและสะเทือนใจอย่างแรง

มีจิ้งจกอีกตัวมาบ่อนอาหารให้จิ้งจกตัวที่ถูกตะปูตรึงไว้ ในช่วงที่ผ่านมาถึง 5 ปี มันทำได้อย่างไม่เหน็ดเหนื่อยเช่นนั้นนานถึง 5 ปี โดยไม่สิ้นหวังที่มีต่อเพื่อนของมัน

จินตนาการดูกับเรื่องสิ่งมีชีวิตตัวเล็กๆ สามารถทำได้

แต่กลับมนุษย์ที่สวดอ้อนวอนขอด้วยใจศรัทธา

กลับทำไม่ได้

โปรดอย่าละทิ้งคนที่คุณรัก

อย่าพูดว่างานยุ่ง ขณะที่พวกเขาต้องการคุณ

คุณอาจมีโลกทั้งใบอยู่ในใต้เท้าของคุณ

แต่คุณอาจเป็นคนเดียวในโลกของเขา.....

เพื่อชีวิตร่วมกัน

หญิงสาวชาวเหนือแต่งงานกับหนุ่มใต้

หญิงสาวไม่ทานเผ็ด แต่หนุ่มใต้ขาดเผ็ดไม่ได้

มีอยู่วันหนึ่ง หญิงสาวกลับบ้านแม่ พ่อของเธอซึ่งชอบทานเค็มเป็นคนทำอาหาร

เมื่อถึงเวลาทานข้าว คุณแม่ของเธอถือถ้วยใส่น้ำร้อนมาใบหนึ่ง ก่อนทาน แม่ของเธอก็คีบอาหารผ่านน้ำร้อนในถ้วย จากนั้นถึงคีบเข้าปาก ทานอย่างเอร็ดอร่อยโดยไม่พูดอะไร

เธอสังเกตเห็นสิ่งที่แม่ทำ จึงเข้าใจว่าทำไมพ่อกับแม่จึงอยู่กันได้ยืดยาว

วันต่อมา

เธอทำอาหารที่สามีชอบทาน แน่นอน แต่ละอย่างมีรสเผ็ดจัดจ้าน

แต่ตรงหน้าของเธอ มีน้ำร้อนอยู่ถ้วยหนึ่ง

สามีของเธอเห็นภรรยาคีบอาหารผ่านน้ำร้อนแล้วก็ทานอย่างเอร็ดอร่อย น้ำตาก็รินขึ้นมา

วันต่อมา สามีของเธออาสาทำอาหารบ้าง แต่อาหารที่เขาปรุงไม่มีอะไรที่เผ็ดเลยสักอย่าง

แต่ว่า ตรงหน้าของเขา มีจานเล็กๆที่มีพริกอยู่เต็มจาน ทุกครั้งที่เขาตักข้าวเข้าปาก เขาก็จะหยิบพริกในจานนั้นตามเข้าปากไปด้วย ทุกคำข้าวอร่อยเหมือนเดิม...

.....

เพื่อชีวิตร่วม

เขาเลือกที่จะเพิ่มจานพริก เธอเลือกที่จะเพิ่มถ้วยน้ำร้อน นี่คือปรัชญาในการร่วมชีวิต

ประชากรบนโลกมีมากถึง 7 พัน 2 ร้อยล้านกว่าคน คนที่ใช้ชีวิตร่วมกับคุณ ไม่ว่าจะ เป็นพ่อแม่พี่น้อง สามี ภรรยาและญาติมิตร หากมิใช่มีวาสนาต่อกันมา จะมาร่วมชีวิตกันได้ได้อย่างไร? รักและถนอมคนรอบตัวให้มาก นะครับ เพราะเราต่างมีวาสนาที่ได้มาอยู่ร่วมกัน

กาแฟในถ้วยกระดาษ !!

มีข้าราชการเกษียณอายุท่านหนึ่ง ได้มาเยือนอยู่
ณ ที่แห่งนี้ ท่ามกลางผู้เข้าฟังหลายร้อยคน

เขาเป็นอดีต ผู้บังคับบัญชาข้าราชการแห่งหนึ่ง
เขายืนอยู่หน้าเวที..ในขณะที่เขาเริ่มการพูดของเขา..
โดยยกกาแฟในถ้วยกระดาษขึ้นมาจิบ

เขาได้ขจัดจังหวะในการพูดของเขาว่า...
รู้มั๊ยเมื่อปีที่แล้ว ..ผมเป็น ผู้บังคับบัญชาที่มีข้าราชการ
ลูกจ้าง หลายหมื่นคน ผมได้มาพูดอยู่บนเวทีนี้
ณ ที่แห่งนี้ ได้เชิญผมมา โดยบินมาด้วยชั้นธุรกิจ...

มีรถไปรับที่สนามบินมาที่โรงแรม...

มีคนเช็คอินโรงแรมรอไว้ให้แล้ว..และพาผมขึ้นไปบนห้องพัก

...ตอนเช้ามีคนมารอรับที่ล็อบบี้โรงแรม และพาผมมาที่นี่..ที่ด้านหลังเวที...พาไปห้องพักรอ และเสิร์ฟกาแฟผม
ด้วยถ้วยกระเบื้องหรรษาสวยงาม

แต่ตอนนี้..ผมไม่ได้เป็น ผู้บังคับบัญชาหน่วยงานนั้นแล้ว
ผมบินมาด้วยชั้นประหยัด ..นั่งแท็กซี่มาที่โรงแรมและ
เช็คอินด้วยตัวเอง

...ตอนเช้าผมนั่งแท็กซี่มาที่นี่เอง..เดินเข้าทางด้านหน้า
ถามหาทางเข้ามาหลังเวที..ผมขอกาแฟ..มีใครคนหนึ่งชี้นิ้วไปที่เครื่องทำกาแฟที่มุมห้อง..และผมก็รินกาแฟใส่
ถ้วยกระดาษตรงนั้นด้วยตัวเอง

...บทเรียนนี้สอนผมว่า...

"ถ้วยกระเบื้อง" ..ไม่ได้มีไว้สำหรับผม

แต่....มันมีไว้สำหรับ "ตำแหน่ง" ที่ผมเป็นต่างหาก

...ส่วนตัวผมมีค่าเหมาะแก่... "ถ้วยกระดาษ"

...เราทั้งหลายมีค่าแค่ "ถ้วยกระดาษ" เมื่อคุณเริ่มประสบความสำเร็จในชีวิต...คุณจะได้รับ
ความสะดวกสบาย...

ผู้คนจะเรียกว่า "ท่านครับ..ท่านคะ" ค่าจะช่วยคุณ..ถือกระเป๋า ..เปิดประตูให้คุณ ..ชงชา/กาแฟให้คุณดื่ม...
ทั้งๆที่คุณไม่ได้ร้องขอ..

...แต่จงจำไว้ว่า...

จริงๆแล้ว.. นั้นเขาไม่ได้ทำให้คุณ

แต่เขาทำให้ "ตำแหน่ง" ที่คุณเป็นต่างหาก

...เมื่อคุณก้าวออกไป...

เขาจะเอาทุกอย่างไปให้กับ คนที่มาแทนที่ในตำแหน่งของคุณทันที

...อย่าลืมเป็นอันขาดว่า...

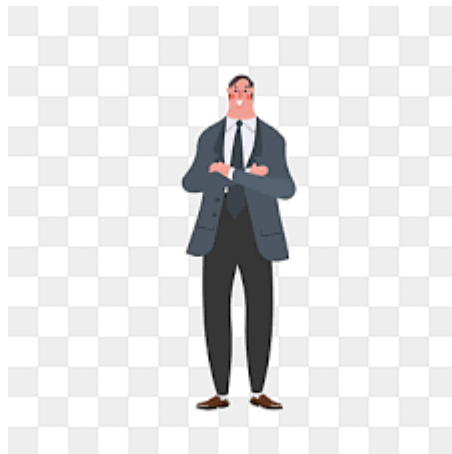
เรามีค่าเหมาะแค่ "ถ้วยกระต่าย" เท่านั้น

และต้องปลงให้ได้ สำหรับคนส่วนใหญ่ที่คบกันด้วยหน้ากากและตำแหน่งหน้าที่

สุดท้ายแล้ว ที่เหลือคือพี่น้อง และญาติของเรานี่เอง

รักษากันไว้ให้ดี!

”จำไว้คุณ คือ ใคร”

น้ำส้มอติต

มีหญิงสาวคนหนึ่ง เธอมีอติตที่แสนเลวร้าย เจ็บซ้ำและชื่นชม จึงอยากที่จะลบมุมออกจากความทรงจำ

แต่ไม่ว่าจะทำอย่างไร ก็ไม่สามารถลืมเลือนออกไปได้ จึงทำให้ชีวิตของเธอต้องระทมทุกข์เป็นอย่างมาก

เพราะแม้ปัจจุบันนี้ เธอจะมีชีวิตที่ดีขึ้นแล้ว แต่เหตุการณ์ในอดีต ที่ผ่านมาแล้วนั้น เมื่อนึกถึงที่ไรก็ทำให้ต้องปวดร้าวใจเสียทุกที

อดีตที่ผ่านมามาของเรานั้น เสมือนรอยต่างพร้อยในชีวิต หากสามารถลบอดีตที่แสนชื่นชมออกไปได้ เหมือนกับว่าไม่เคยมีเรื่องร้าย

เกิดขึ้นกับเรามาก่อนเลย ก็คงจะดีชีวิตของเราคงจะมีความสุข เหมือนกับคนอื่นเขาเสียที

หญิงสาวรำพึงกับตนเอง หากโลกเรามีมน้ำวิเศษ ที่เมื่อดื่มแล้ว สามารถลืมอดีตได้เหมือนดั่งในนิทานก็คงจะดี

เพื่อนบ้านของหญิงสาวได้ยินเข้าพอดี จึงได้พูดกับหญิงสาวว่า ได้ยินมาว่ามีนักพรตปริศนาผู้หนึ่ง

ท่านสามารถช่วยเหลือผู้ตกทุกข์ได้ยากได้ทุกอย่าง บางทีท่านอาจจะมน้ำลบอดีตเหมือนดั่งในนิทานก็เป็นได้

ลองเดินทางไปเพื่อให้ท่านนักพรตช่วยเหลือดูสิ เธอจึงตัดสินใจเดินทางไปยังเขาปัญญายุทธ

หญิงสาว : ขอประทานโทษท่านนักพรตเงินกุ่มีเชียงอยู่หรือไม่คะ

นักพรต : ข้าเอง มาหาข้ามีเรื่องเดือดเนื้อร้อนใจอะไรอย่างนั้นหรือ นักพรตเงินกุ่มีเชียงถามด้วยความเมตตา

หญิงสาว : คารวะท่านนักพรตข้าเหนื่อยมีเรื่องทุกซี้ใจเป็นอย่างมาก จากอดีต

อันแสนเลวร้ายที่ข้าได้พานพบมา แม้จะพยายามลืมเลือน ลักเพียงใดก็ไม่อาจลืมได้

นักพรต : ถึงแม้จะเป็นอดีตที่เลวร้าย แต่เมื่อมันผ่านมาแล้วเหตุใดมันจึงยังทำให้แม่นางทุกซี้ใจได้อีก

หญิงสาว : เพราะอดีตในครั้งเก่านั้นเป็นเหมือนรอยต่างพร้อย ที่คอยตอกย้ำให้นึกถึงแต่เหตุการณ์เก่าๆ ตลอดเวลา แม้ปัจจุบันจะมี

ชีวิตที่ดีเพียงใด แต่เมื่อนึกได้ว่าเคยมีอดีตที่เลวร้าย ก็ทำให้ข้าเหนื่อยมิอาจ

มีความสุขกับปัจจุบันได้เลย หญิงสาวคุกเข่าลงแล้วเอ่ยต่อไปว่า

หญิงสาว : ข้าทุกซี้เหลือเกิน ท่านนักพรต พอมิทางช่วยเหลือข้าได้หรือไม่ หญิงสาวเอ่ยด้วยสีหน้าทุกข์ระทม

นักพรต : แม่นางโปรดยืมขึ้นก่อนแล้วเชิญตามเข้ามา เงินกุ่มีเชียงให้หญิงสาวไปที่โต๊ะแล้วได้นำกาน้ำ

กับถ้วยใบหนึ่งออกมาซึ่งในถ้วยใบนั้นมีน้ำอยู่ค่อนข้างน้อย

นักพรต : แม่นางโปรดดื่มน้ำในถ้วยนี้เถิด

หญิงสาว : หรือนี่จะเป็นน้ำลืมนอดีต

นักพรต : หากเจ้าจะเรียกเช่นนั้นก็ยอมได้ หญิงสาวจึงหยิบถ้วยน้ำมาดื่มด้วยความดีใจ

แต่เมื่อน้ำในถ้วยนั้นได้สัมผัสกับปากของหญิงสาว ก็ต้องรีบวางถ้วยใบนั้นลงทันที เพราะน้ำที่ดื่มนั้นมีรสเค็ม เป็นอย่างมาก

หญิงสาว : ท่านนักพรตท่านเอาน้ำอะไรมาให้ข้าดื่มทำไมจึงมีรสชาติเค็มปีเช่นนี้

นักพรต : ต้องขอโทษด้วย ถ้าอย่างนั้นข้าจะเติมน้ำเปล่าลงไปถ้วยอีกสักหน่อยนะเพื่อรสชาติจะดีขึ้น

นักพรตจึงรินน้ำเปล่าจากในกาเพิ่มอีก

นักพรต : แม่นางลองดื่มดูอีกทีสิว่ารสชาติดีขึ้นรึยัง

หญิงสาว : ค่อยยังชั่วแล้วค่ะ รสชาติพอกินได้แต่ยังมีรสเค็มอยู่บ้าง

นักพรต : ถ้าอย่างนั้นข้าจะเติมน้ำเปล่าลงไปถ้วยอีกสักหน่อยนะ นักพรตรินน้ำเปล่าลงไปอีก

หญิงสาว : น้ำในถ้วยนี้มีรสจืด จนแทบไม่หลงเหลือความเค็มอีกแล้ว ดื่มได้สบายเลย ทันใดนั้น หญิงสาวก็
เข้าใจในทันที

นักพรต : อันว่าอดีตที่แสนเลวร้าย ก็เปรียบเหมือนดั่งเกลือในน้ำที่มีรสเค็ม ทำให้มีอาจดื่มกินได้ แต่หากเรา
หมั่นเติมน้ำลงไป

เหมือนเราเติมน้ำเปล่าเข้าไป ย่อมทำให้น้ำที่มีรสเค็มมาก ค่อยๆจางลง

จนในที่สุดก็กลายเป็นน้ำที่เรา สามารถดื่มกินอย่างมีความสุขได้

เพียงแต่นางหมั่นเติมน้ำลงไปเรื่อยๆกับชีวิต ไม่เติมน้ำร้ายๆเข้าไปอีก ก็จะทำให้อดีตที่แสนเลวร้าย ค่อย
จางลงเรื่อยๆไปเอง ถึงแม้ว่ามันจะยังอยู่ก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถสร้างความทุกข์ใจให้กับเราได้ เพราะมันจื่อ
จางลงแล้วนั่นเอง

วิธีพัฒนาตัวเอง ในแบบของนักดาบผู้ไร้พ่าย “มียาโมโตะ มุซาชิ”

ถ้าพูดถึงซามูไรญี่ปุ่นแล้ว เราก็มักจะนึกถึง ผู้นำซามูไรแห่งยุคเซนโกคุ อย่าง “โอดะ โนบุนากะ” แต่ถ้าเราพูดถึงซามูไร ที่ไม่เคยพ่ายแพ้ให้กับศัตรูเลยละ ?

หากอ้างอิงตามบันทึกประวัติศาสตร์ รวมถึงคัมภีร์ห้าห่วง เขาผู้นี้มีชื่อว่า “มียาโมโตะ มุซาชิ” เพื่อนๆ หลายคนอาจคุ้นชื่อของเขาผู้นี้ เพราะว่า บุคลิก เนื้อเรื่องต่างๆของเขา ได้เป็นแรงบันดาลใจให้กับการ์ตูนญี่ปุ่นชื่อดังหลายเรื่อง

แต่ต้องบอกก่อนว่า เท่าที่พวกเรา InfoStory ไปนั่งค้นหา ก็ดูเหมือนว่า ข้อมูลของเขาเนี่ย ก็จะมี 2 มุมมองนะ

มุมที่ 1 คือ อ้างอิงตามประวัติศาสตร์ที่บ้านทีก เขาคือซามูไรที่ไร้พ่ายจริงๆ

มุมที่ 2 คือ ทั้งหมดคือเรื่องที่แต่งขึ้น เพื่อยกยอตัวเอง และแท้จริงแล้ว มุซาชิ อาจเป็นเพียงแค่นักประพันธ์...

แต่ไม่ว่าเรื่องราวจะเป็นอย่างไร ขอเป็นว่า พวกเรา InfoStory ขอหยิบยกกรณีศึกษาในการพัฒนาตัวเองสั้นๆ ที่เก็บตกได้จากมุมมองในประวัติศาสตร์ตามที่ได้บันทึกของ “มิยาโมโตะ มุซาชิ” มาในบทความนี้แล้วกันนะ

มารู้จักเส้นทางชีวิตของ มิยาโมโตะ มุซาชิ กันสักนิด

มิยาโมโตะ มุซาชิ เกิดในปี 1584 โดยในวัยเด็กนั้น เขาเป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาด เริ่มหัดเพลงดาบตั้งแต่อายุเพียงแค่ 13 ปี โดยในการประลองดาบนั้น มุซาชิ ได้เปลอสังหารอาจารย์ของเขาไป อย่างไรก็ตาม มุซาชิ ตั้งใจฝึกฝนวิชาดาบ และการต่อสู้ไปอย่างไม่ลดละ แน่ใจว่าเขาฝันอยากเป็น ซามูไร อย่างที่ในยุคนี้ นักดาบทุกคน ก็อยากเป็น มุซาชิ ได้มีโอกาสไปเป็นซามูไร ประจำการอยู่กับกองทัพประจิมซึ่งบัญชาการโดย “อิชิตะ มิตสึนาริ”

แต่ทว่า ในปี 1600 ภายหลังจากยุทธการที่เซกิงาฮาระ ที่ “โตกุกาวะ อิเอยาสุ” เป็นผู้ชนะ และ ฝ่ายประจิมของ “อิชิตะ มิตสึนาริ” ได้พ่ายแพ้อย่างราบคาบ โตกุกาวะ อิเอยาสุ ได้ทำการรวบรวมแผ่นดินญี่ปุ่นเป็นครั้งสุดท้าย และถือเป็นจุดจบสงคราม 100 ปี ในยุคเซ็นโกกุ ยุคแห่งซามูไร ความสงบ ในญี่ปุ่นก็ได้เริ่มต้นขึ้น ณ บัดนี้...

มิยาโมโตะ มุซาชิ ของเรา ก็เลยต้องกลายเป็น โโรนิน ที่ไม่มีเจ้านาย และได้ออกพเนจรสร้างชื่อเสียงด้วยการประลองไปทั่ว แต่มุซาชินั้น ถนัดการสู้รบโดยใช้ ดาบ 2 เล่ม และ หนึ่งในเพลงดาบที่สร้างชื่อเสียงให้กับเขา มีชื่อว่า “นิเทนอิจิริว” ซึ่งแน่นอนว่า สำหรับซามูไร หรือ พวกโรนิน นี่เป็นเรื่องที่แปลกมาก ในความสามารถการใช้ดาบแบบนี้ ว่ากันว่า มุซาชิเนี่ย ทำการต่อสู้มาแล้ว ไม่ต่ำกว่า 60 ครั้ง และ ชนะทุกครั้ง และ มีการต่อสู้ของเขาที่ถูกกล่าวเป็นตำนานคือ การสังหารหมู่ลูกศิษย์ของสำนักดาบโยชิโอกะ 70 คน ใน คินเดียว โดย “มิยาโมโตะ มุซาชิ” ในช่วงที่มุซาชิ เริ่มมีอายุมากขึ้น เขาก็ได้ทำการเขียนตำรามากมาย เช่น คัมภีร์ห้าห่วง กระจกแห่งวิถีกลยุทธ์

แล้วเรื่องราวของมุซาชิ ที่เราสามารถเรียนรู้เรื่องการพัฒนาตนเอง ได้อย่างไรบ้าง ?

1. จงเลือกใช้จุดแข็งของเรา พัฒนาตัวเอง และ สร้างสรรค์ผลงาน

มุซาชิ เชื่อว่า การที่เขาสามารถรบชนะ ซามูไร หรือ โโรนิน ทุกคนได้ นั้นมาจากฝีมือของเขาทั้งหมด โดยกลยุทธ์ที่เขาใช้ คือ การรู้จักจุดแข็งของตัวเอง และ นำมาปิดจุดอ่อน ซึ่งทำให้ศัตรูไม่สามารถมองเห็นได้

2. สิ่งที่ยากที่สุดในการพัฒนาตัวเอง คือ ความหมั่นเพียรที่สม่ำเสมอ

มุซาชิ เชื่อว่า ความเก่งกาจแบบไร้เทียมทานของเขา เกิดมาจากการฝึกฝน และ ลงมือปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอ เพราะไม่มีทางเลย ที่เขาจะเก่งเพลงดาบ จากแค่อ่านในตำราเพียงอย่างเดียว

3. จะพัฒนาตัวเองได้ เราต้องรู้จักตัวเองให้ดีพอก่อน

หากเราอ้างอิงถึงคัมภีร์ห้าห่วง ของมุซาชิแล้ว จะมีการเอ่ยถึงเรื่องธาตุทั้ง 4 อย่าง ดิน น้ำ ลม ไฟ (จริงๆ มีอีกอัน คือ สุญญากาศ)

ซึ่งในคัมภีร์เล่มแรก จะว่าด้วยธาตุคือ ดิน หลักๆจะพูดถึงเกี่ยวกับ พื้นฐานของตัวเอง ที่จะเป็นรากฐานสู่ธาตุอื่นๆ ได้

4. การศึกษาเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง จะทำให้เราพัฒนาได้เร็ว และมีประสิทธิภาพ

ในตำราส่วนใหญ่ที่เขียนโดยมุซาชิ จะมีการพูดถึงในเรื่องของ การหมั่นเรียนรู้ อยู่เสมอ โดยการหมั่นเรียนรู้ของมุซาชิ จะเป็นในแนวของการเรียนรู้ กลยุทธ์ของคุณต่อสู้เสียมากกว่า แต่ในที่นี้ พวกเราขอให้เป็น การเรียนรู้ ในรูปแบบของการศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม เช่น อ่านหนังสือ ลงคอร์สเรียนออนไลน์ แบบนี้แทนก็แล้วกัน เพราะ ปัจจุบันเราคงไม่ได้ไปต่อสู้กับใคร นอกเสียจาก การลับคมสมองของเราเนอะ

สุดท้ายแล้ว บั้นปลายของชีวิต “มิซาโมโตะ มุซาชิ” ก็ได้ไปใช้ชีวิตอย่างสงบ พำนักอยู่กับไคเมียว โองาซาวาระ ที่นับถือเขามากเป็นพิเศษ โดย มุซาชิ ได้อาศัยอยู่ในฐานะครูสอนเพลงดาบ ที่ปราสาทคุมาโมโตะ และ นอกจากนั้น ในช่วงเวลานี้ คือเวลาที่เขาได้เขียนตำราต่างๆ ออกมามากมาย รวมถึง งานศิลปะต่างๆอีกด้วย แล้วเพื่อนๆ รู้ไหมว่า ปราสาทคุมาโมโตะ แห่งนี้ เป็นปราสาทที่มีใหญ่เป็นอันดับ 3 ของญี่ปุ่น และมีสไตล์สถาปัตยกรรมของยุคตอนต้นเอโดะ

อย่างไรก็ดี ไม่ใช่ว่าคุณคนในประวัติศาสตร์ที่เป็นยอดคนเหล่านี้ จะมีแค่เพียงจุดเด่นข้อดี สำหรับข้อควรระวังที่สำคัญ ที่เราสามารถเห็นได้ชัดเจนจาก มุซาชิ คือ ความเก่งที่มากเกินไป จนทำให้เกิดความทะนงตน จนละลงไม่ได้ นั่นเอง

ขอทิ้งท้ายไว้กับข้อมูลที่น่าสนใจ

เพื่อนๆรู้ไหมว่า ตำราต่างๆ ที่ มุซาชิ ได้เขียนขึ้นมานั้น ก็ได้มีการนำมาพัฒนาบูรณาการ ต่อจนกลายเป็นกลยุทธ์การบริหารงาน บริหารคน เยอะแยะเลยทีเดียว ยกตัวอย่างเช่น

- กลยุทธ์ 35 ข้อ (Hyoho Sanjugo Kajo)
- คัมภีร์ห้าห่วง ที่อาจเรียกเปรียบเทียบกันว่า นี่คือ ตำราพิชัยสงครามซุนจื๊อ ในแบบฉบับซามูไร

รู้จัก “โคดาวาริ (Kodawari)” แนวคิดพัฒนาตัวเอง จากนิสัย ของคนญี่ปุ่น

แนวคิดพัฒนาตัวเอง บนโลกใบนี้ มีอยู่หลากหลายรูปแบบ ทั้งรูปแบบของทฤษฎีจิตวิทยา หรือ จาก โดยการนำประยุกต์ใช้ จากกรณีศึกษา จากวัฒนธรรมประเทศอื่น ๆ

ในบทความนี้ พวกเรา InfoStory จะขอพาเพื่อนๆ ไปรู้จักกับ แนวคิดพัฒนาตัวเอง ที่สะท้อนมาจาก นิสัย และ วัฒนธรรมของคนญี่ปุ่น อย่าง “โคดาวาริ (Kodawari)” กัน

โคดาวาริ (Kodawari) คืออะไร ?

เท่าที่พวกเราพยายามค้นหา “โคดาวาริ” ยังไม่มีความหมายแบบแปลตรงตัว จากภาษาญี่ปุ่น เป็น ไทย เพียงแต่ “โคดาวาริ” เป็นคำที่มีความหมายในตัวของมันเองว่า การมีความมุ่งมั่น แน่วแน่ และการแสวงหาความสมบูรณ์แบบ ในวิถีของคนญี่ปุ่น โดยหลักๆแล้ว จะเกี่ยวข้องกับการทำงาน หรือ การเรียน

แล้วทำไม ต้องเป็นคนญี่ปุ่นละ ?

ก็เพราะว่า หากเราพูดถึงลักษณะนิสัยทั่วไป ของคนญี่ปุ่น ไม่ว่าจะเราจะสังเกตตามการ์ตูน ซีรีส์ หรือ แม้กระทั่งใครที่มี เพื่อน หรือ หัวหน้า หรือ ต้องทำงานในบริษัทสัญชาติญี่ปุ่น ก็ให้เห็นได้ว่า พวกเขาเหล่านั้นล้วนมีความจริงจัง และ ความรับผิดชอบต่อนหน้าที่กันอย่างเต็มที่ (จนบางครั้งอาจมึนทะลุ มีพลังจนเกินพอดีอีกด้วย)

แต่สำหรับ แนวคิด “โคตาวารี” อาจไม่ได้สะท้อนในมุมไหน หรือ จริงจังมากไปของคนญี่ปุ่น แต่จะเพิ่มเติม ความพอดีในนิสัยของคนญี่ปุ่น เช่น เรื่องการพิธีพิถัน และแสวงหาความสมบูรณ์แบบ เพื่อที่จะทำงานหนึ่งงาน ให้ออกมาดีที่สุดนั่นเอง

แนวคิดที่สำคัญ ของ “โคตาวารี” ที่สะท้อนมาจากคนญี่ปุ่น มีอะไรบ้าง ?

1. ไม่มีคำว่าหยวน มีแต่คำว่าจะทำให้สุดฝีมือ และ จะต้องดีที่สุด

สังเกตง่ายๆ จาก เซฟคนญี่ปุ่น เวลาที่เขาปั้นซูชิ 1 ชิ้น เขาจะปั้นอย่างตั้งใจสุดฝีมือ เพื่อให้ซูชิคำนั้น ออกมาได้สวยงามสมบูรณ์แบบมากที่สุด และ สิ่งที่วัดผลได้ ก็คือ คำชม และ รอยยิ้มจากคุณลูกค้า นั่นเอง

2. ไม่ดูถูกงาน

ไม่ว่างานที่ได้รับมอบหมาย จะเล็ก หรือว่า ใหญ่ แต่คนญี่ปุ่นจะไม่ดูถูกงาน และ ทำออกมาให้ดีที่สุด เพราะงานทุกงาน ที่ออกมาสมบูรณ์แบบ จะมีคุณค่าเสมอ ผลลัพธ์ที่ยิ่งใหญ่ จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้ หากไม่มีการทำงานชิ้นเล็ก ๆ สำเร็จ

3. เคารพเวลา

คนญี่ปุ่นให้ความสำคัญกับความตรงต่อเวลามาก เพราะนี่คือส่วนหนึ่งของความรับผิดชอบนั่นเอง หากนัดเวลาไหน พวกเขามักจะมาถึงตรงเวลานัดหมาย หรือ อาจมาถึงก่อนด้วยซ้ำไป (เข้าใจว่า เพื่อนๆ บางคนอาจเคยพบเจอกับหัวหน้าชาวญี่ปุ่น ที่ไม่เคารพเวลาในเรื่องของเวลาเลิกงาน ในส่วนนี้ อาจต้องขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมองค์กร และนิสัยเฉพาะส่วนบุคคลจริงๆ)

4. ทำงานเต็มความสามารถ และ รับผิดชอบงาน

นี่อาจจะเป็นหนึ่งสาเหตุ ที่ทำให้เราสังเกตได้ว่าคนญี่ปุ่นจริงจังเกินไป ชอบทำงานล่วงเวลา แบบไม่เรียกค่า OT หรือว่า เพื่อนๆ ที่อยู่ในบริษัทญี่ปุ่น ก็จะรู้สึกเครียด และ กัดฟัน เพราะคนญี่ปุ่น ไม่ได้มองว่า “การทำงานไปวันๆ” หรือ “เดี๋ยวก็หมดวันแล้ว เดี๋ยวก็เริ่มใหม่” เป็นเรื่องที่ปกติพวกเขาจะตั้งใจทำงาน เสมือนกับว่า วันนี้เป็นวันสุดท้ายของโลก (ตรงนี้เป็นคำเปรียบเปรย ให้เห็นภาพที่ชัดเฉยๆ) หากว่างานที่ได้รับมอบหมาย หรือ เป้าหมายประจำวัน ยังไม่บรรลุผลสำเร็จ พวกเขาก็จะตั้งใจทำต่อไป จนเสร็จนั่นเอง (เลยอาจจะทำให้เกิดการทำงานล่วงเวลา ได้บ่อยครั้ง) ทั้งนี้ คนไทยเราไม่ได้มีวัฒนธรรมในการทำงานเกินเวลาขนาดนั้น พวกเราอาจต้องสร้างความสมดุลให้ดี

5. กล้ายอมรับผิด รวมถึง การรับผิดชอบ

โดยในข้อนี้ ถือว่าเป็นข้อที่ทำทนายที่สุด ในเชิงปฏิบัติ แต่เชื่อไหมว่า หากเราสามารถปรับเปลี่ยนแนวคิดนี้ได้ ก็จะทำให้เราพัฒนากรอบความคิดได้อีกเยอะมาก เพราะ หากเรายังไม่รู้ว่าตัวเองผิด เราก็จะต่อต้าน เดินในทางที่ผิดต่อไป แต่หากเรารู้ตัวว่า ผิดพลาดแล้ว ก็ต้องเรียนรู้ที่จะแก้ไขสิ่งนั้น และ เก็บเอาไว้เป็นบทเรียนสอนใจ ในครั้งต่อไป ซึ่งเราจะเห็นได้ว่า คนญี่ปุ่นมีความรับผิดชอบ และ กล้ายอมรับผิดมากๆ เช่น การลาออกของผู้บริหารระดับสูงของ บริษัท อิชิยะ ผู้ผลิต คุกกี้ Shiroi Koibito จาก โรงงานชิโรอิโคอิบิโต หลังจากที่บริษัทได้มีความผิด ในเรื่องของการปิดเบือน การระบุนวันที่ความอร่อยของขนม หรือ การลาออกของอดีตนายกรัฐมนตรี ชินโซ อาเบะ เนื่องจากปัญหาทางสุขภาพอย่างลำไส้อักเสบเรื้อรัง ซึ่งโรคภัยนี้ ทำให้เขารู้ตัวว่า จะไม่สามารถทำหน้าที่ผู้นำประเทศที่ดีที่สุด ให้กับประเทศญี่ปุ่นได้

ทั้งหมดที่กล่าวมาในบทความ คือ ใจความสำคัญของ แนวคิดพัฒนาตัวเอง จากนิสัย ของคนญี่ปุ่น อย่าง “โคดาวาริ (Kodawari)” อันที่จริงแล้ว โคดาวาริ ยังมีความหมายอื่นๆ ซึ่งอาจขึ้นอยู่กับการตีความ หรือ คอนเซ็ปต์ เพิ่มเติมขึ้นได้อีก อย่างเช่น การบริการด้วยใจ การมีสัมมาคารวะ การโฟกัส หรือ การทำงานที่มาจากพลังข้างใน เป็นต้น

เรียกได้ว่า “โคดาวาริ (Kodawari)” สะท้อนคุณลักษณะพื้นฐานที่ดีของคนญี่ปุ่นออกมา นั่นเอง ซึ่งพวกเราก็สามารถนำมาปรับใช้ และพัฒนาแนวคิดของเราได้เช่นกัน อย่างไรก็ตาม ใดๆก็ดี ต่างประเทศ ต่างวัฒนธรรม ต่างมุมมอง การที่เรานำมุมมองการพัฒนาที่แตกต่าง มาปรับใช้เต็ม 100% ก็อย่าลืมมองถึงความสุขของคนรอบข้าง หรือ ผู้ร่วมงาน ร่วมชะตากรรมกันด้วยนะ... *จับมือไว้ แล้วไปด้วยกันได้ น่าจะดีที่สุด*

กุญแจ 3 ดอก จะพาคุณไปสู่ทางออกของชีวิตได้

ดอกที่หนึ่งคือ ยอมรับ

ดอกที่สองคือ แก้ไข

ดอกที่สามคือ ปล่อยวาง

ถ้ายอมรับไม่ได้จงลงมือแก้ไข ถ้าแก้ไขไม่ได้ก็จงปล่อยวาง คนที่มองโลกในแง่ดี คิดแต่จะหัวเราะ จนลิ้มความอาฆาต คนที่มองโลกในแง่ร้าย คิดแต่จะอาฆาต จนลิ้มหัวเราะไปบทเรียนจากชีวิตวัย 40 ปี

1. ทำสิ่งที่มีความสุขให้ถึงที่สุดจะมีคนได้รับความสุขจากสิ่งที่เราทำสิ่งนั้นอาจเป็นอาหารอร่อยรูปถ่ายสวยๆ ดนตรีเพราะๆ
2. อะไรแก่ก็เปลี่ยนอะไร ชาดกัหามาอะไร มีเยอะก็ ให้ผู้อื่นบ้าง
3. แยกคนจริงใจกับคนไม่จริงใจ ให้ออกเพื่อป้องกันความผิดหวังของเรา

4. ถ้าไม่ชอบสิ่งใดอย่าเสียเวลาบ่นจนทำให้เป็นสิ่งที่ชอบซะถ้าแก้ไม่ได้ก็จงออกมาเอาเวลาไปใช้กับสิ่งที่คุ้มค่า ดีกว่า
5. แยกให้ออกว่าสิ่งใดควรค่าแก่ การเสียเวลาสิ่งใดสูญเปล่าเมื่อแยกแล้วก็ทุ่มกับสิ่งที่ควรแล้ววางมือจากสิ่งสูญ
6. อย่าฉลาดจนตัวเองไม่มีความสุข
7. คำหวานมักไม่จริง แต่เราเคลิ้มเพราะอยากให้ มันจริงตามที่เขาพูด
8. หากพยายาม เราอาจเป็นอะไรได้หลายๆ อย่างแต่เราไม่ต้องเป็นทุกอย่างก็ได้แค่เรามีความสุขก็พอแล้ว
9. ความฉลาดจะมีประโยชน์เมื่อทำให้ผู้อื่นมีชีวิตที่ดีขึ้น

10. ร่วมมือกับคนที่คิดต่างกัน มักสร้างสิ่งใหม่ได้เสมอ
11. เราอาจจะผิดก็ได้ทดสิ่งนี้ ไว้ในใจเสมอ
12. สำรวจตัวเองหากทรมานใจวันใด แปลว่าความอยากได้เริ่มเกินความสามารถที่มีอยู่แล้ว
13. ฝึกน้อมรับสิ่ง ที่ไม่ได้ตั้งใจในทุกวันมันคือหนทางแห่งสันติในหัวใจ
14. พาตัวเองออกจากพื้นที่ปลอดภัยเพื่อเติบโตและกลับสู่อ้อมกอดเพื่อผ่อนคลาย
15. ควรมิของไว้ใช้มิใช้ไว้ใช้จริงมีชีวิตที่ได้ใช้ ไม่ใช่ได้โชว์
16. ใช้เวลานานขึ้นกับสิ่งที่ชอบสิ่ง ที่สนใจสนใจสิ่งนั้นจะหยิบยื่นคุณค่าบางอย่างให้เรา
17. อนุญาตให้ตัวเองขี้เกียจบ้างในบางวัน
18. ยิ้มเถอะรอยยิ้มของเรา คือความสุขของคนที่ยรักเราเขาก็อยากเห็นเรามีความสุข
19. ส่องกระจกบ่อยๆ เพื่อให้มองเห็นรอยตำหนิของตัวเองชัดๆแล้วไม่มองตัวเองดิ่งามเกินไปนั่นมันแค่จินตนาการของเรา
20. ลูกชิ้นที่ชอบควรกินลูกหนึ่งตอนหิวและถ้าอยากเก็บไว้กินทำยสุดอีกลูกก็ได้หากเก็บไว้หมดช่วงแรกจะไม่มีของโปรดมาลิ้มรสเลย

จงใช้ชีวิตของคุณ ให้เป็นเหมือนแบงก์พัน

อาจารย์มหาวิทยาลัย ท่านหนึ่งได้เริ่ม การสัมภาษณ์ ของเขาโดย การหยิบแบงก์ 1,000 บาทขึ้นมา ในห้องที่มีนักศึกษาเข้าร่วมฟังกว่า 200 คน แล้วเขาก็พูดว่า “ใครอยากได้แบงก์ 1,000 บาทนี้ บ้าง ”

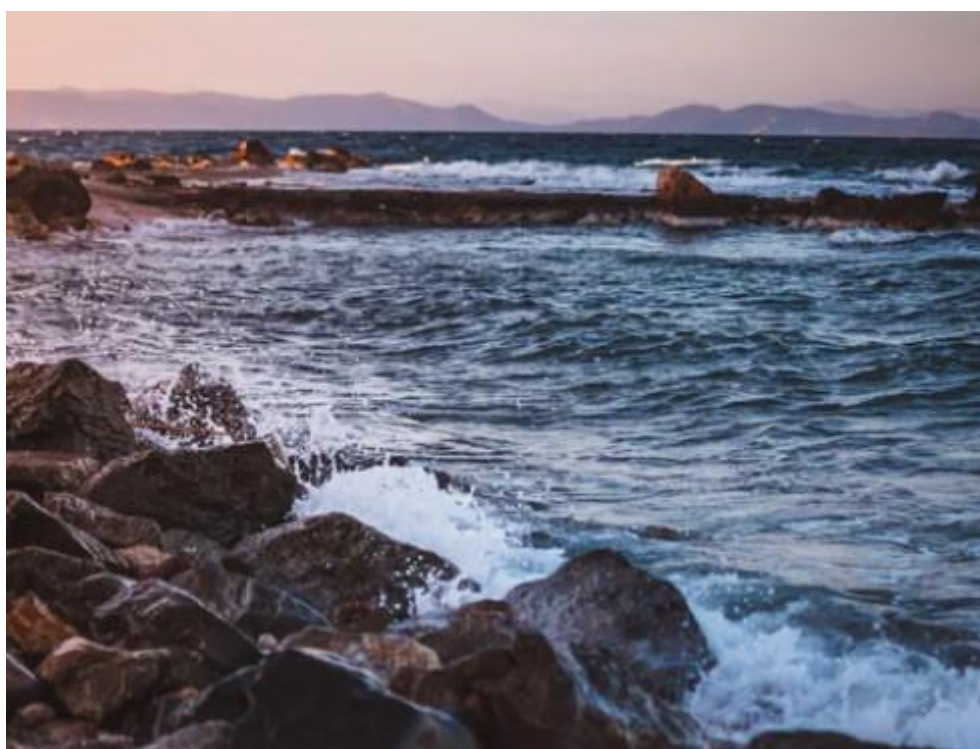

คนทั้งห้องต่าง ก็พากันยกมือขึ้น ทุกคน (ใครจะไม่อยากได้ล่ะ จริงไหม ?) เขาก็พูดต่อว่า “ฉันจะให้เงินแบงก์ 1,000 บาทนี้ แก่หนึ่งในพวกท่าน แต่ครั้งแรกนี้ ฉันจะทำอย่างนี้”

เขาเริ่มที่จะขำ ๆ เงินนั้น แล้วเขาก็ถามอีกว่า “ใครยังต้องการมันอีก ? ” คนทั้งห้องต่างก็ยังคงยกมือขึ้นทั้งหมดเหมือนเดิม “ดี” เขาตอบ “แล้วถ้าฉันทำอย่างนี้ล่ะ”

พูดจบเขาก็ทิ้งมันลง ที่พื้นเริ่มเหยียบย่ำ มันด้วยร่องเท้า ของเขาจากนั้น เขาก็เก็บขึ้นมาขณะนี้มันทั้งยับยู่ยี่และสกปรก “ตอนนี้ยังมีใครต้องการมันอีกไหม ? ”

คนทั้งห้องต่างก็ยังคงยกมือขึ้นทั้งหมดอยู่ดี ตอนนี้คุณได้เรียนรู้บทเรียนที่มี คุณค่ามากที่สุดบทหนึ่งแล้วไม่ว่า ฉันจะทำอะไรกับเงิน คุณก็ยังต้อง การมันอยู่ดี

เพราะว่ามันไม่ได้ลด คุณค่าในตัวลงเลย มันก็ยังคงมีค่า 1,000 บาท อยู่นั่นเองเหมือนกับหลาย ๆ ครั้งในชีวิต ของคนเราที่ถูกทิ้งถูกเหยียบย่ำ และถูกทำให้สกปรก

ทำให้รู้สึกว่า คุณค่าของเรา ลดน้อยลง “แต่มันไม่จริงเลย” ที่คุณรู้สึกแบบนั้นเป็นเพราะคุณคิดผิดไป หลังจากได้อ่านเรื่องนี้ จนจบจงจำไว้ว่า “คุณไม่เคยสูญเสียคุณค่า ในตัวเอง คุณยังคงเป็นคนพิเศษ อยู่เสมอ” อย่างนำความผิดหวัง ของเมื่อวาน มาบดบังความฝัน ในวันพรุ่งนี้

จงทำชีวิตเราให้เหมือนเป็ดว่ายน้ำ

จงทำชีวิตเราให้เหมือนเป็ดว่ายน้ำ ข้อคิดนี้สอนได้ดีมาก

เวลาเรานั่งมองเป็ดจากตลิ่ง เราจะรู้สึกว่ามันตัวนิ่งมาก ๆ แต่ถ้าน้ำใสซึกหน่อย และเราสังเกตดี ๆ จะเห็นเลยว่าภายใต้ความนิ่งนั้น มันตีเท้าใต้น้ำอยู่ตลอดเวลาไม่มีหยุดพัก ชีวิตเราก็เช่นกันไม่ว่าเราจะเจองานหนักแค่ไหน งานยุ่งเท่าไรเราก็ต้องประคับประคองตัวให้ลอยไปให้ได้เปรียบเหมือนต้องตีเท้าอยู่ใต้น้ำตลอดเวลา ถึงแม้จะเหนื่อยบ้าง ล้าบ้าง ก็หยุดไม่ได้ เพราะอาจจะจมลงด้วยภาระหนี้สินที่มี เราควรรักษาความสงบเสงี่ยมภายนอกเอาไว้ ไม่ตีโพยตีพายให้ใครเห็น

ถามว่า จะขอแสดงความอ่อนแอบ้างไม่ได้หรือ? คำตอบคือทำได้นะ แต่ไม่จำเป็นต้องทำให้ทุกคนเห็น แค่ให้คนที่เรารัก คนที่เราไว้ใจ คนในครอบครัวที่คอยปลอบโยนเราก็พอแล้ว ยิ่งตอนนี้มีโซเชียลให้เราระบายได้โดยง่าย เราก็มักจะเผลอเอาเรื่องส่วนตัวไปบอกส่วนรวมเสียหมด ชีวิตเหมือนกับการเล่นไพ่ บางทีก็ได้ไพ่ดี บางทีก็ไม่มีดวง แต่ที่สำคัญคือห้ามหงายไพ่ให้คนอื่นดู จงทำงานหนักอย่างเงียบๆ แล้วปล่อยให้ความสำเร็จพูดแทน

พร 9 ประการ ที่จะส่งเสริมให้คุณสำเร็จ

1. หากคุณไม่แข็งแรง รอบกายคุณจะมีน้ำหนักตัวมากเกินไป หากคุณมีกำลังจะช่วยคนอื่นที่ลำบากกว่า แบบนี้เรียกว่าสร้างบารมี
2. จงเรียนรู้ที่จะเป็นผู้ให้บ้าง อย่าคิดแต่จะเป็นผู้ได้อยู่ฝ่ายเดียวทางเดินของคุณจะยิ่งกว้างขวาง แบบนี้ยิ่งเสริมบุญวาสนา
3. คนอื่นอาจแข็งแรงมากกว่าคุณ แต่เป็นเพราะคุณไม่เห็นตอนที่เขาแข็งแรง
4. อย่าเอาแรงกดดันมาเป็นแรงขับเคลื่อน ใช้ร่างกายจนเกินกำลังทำไรแค่นั้นก็ขาดทุน
5. สิ่งของฟุ่มเฟือยบางอย่าง นำความพอใจมาสู่คุณเพียงครั้งคราว แต่มันเต็มเต็มชีวิตคุณไม่ได้ ตลอดไปหรอก
6. อย่าใช้ร่างกายมากเกินไป สุขภาพดีคือต้นทุน ร่างกายไม่แข็งแรง คุณจะใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้อย่างไร
7. อย่าคิดว่ารับราชการแล้วจะเหนือกว่าชาวบ้าน ถึงเวลาเกษียณก็ต้องเป็นชาวบ้านเหมือนเดิม
8. อย่าเห็นชื่อเสียงและลาภยศเป็นสิ่งสำคัญ หากไร้ซึ่งความดีงามยิ่งใหญ่แค่ไหนก็ไม่ผ่านับถือ
9. อย่าเห็นการหักทลายของใครเป็นสิ่งที่น่ารำคาญคนที่ส่งข้อความให้คุณเสมอ เพราะคุณยังอยู่ในสายตาเขา

“ทำไมสุนัขถึงมีชีวิตสั้นกว่ามนุษย์”

นี่เป็นคำตอบที่นำเซอร์ไพร์ชจากเด็ก 6 ขวบ

การเป็นสัตวแพทย์ทำให้ผมได้มีโอกาสตรวจสุนัขพันธุ์ Irish wolfhound ชื่อ Belker ซึ่งมีเจ้าของคือรอน, ลิซ่า และเด็กน้อยชายคนหนึ่ง นั่นผูกพัน Belker มากๆ และพวกเขา กำลังคาดหวังว่าจะมีปาฏิหาริย์ ผมตรวจพบว่า Belker กำลังจะเสียชีวิตจากโรคมะเร็ง ผมบอกกับทางครอบครัวนั้นว่าเราไม่มีทางรักษาเขาได้แล้ว และผมได้เสนอการทำการุณยฆาตให้ Belker ที่บ้าน หลังจากที่เรารู้จักกัน รอน และ ลิซ่า ได้บอกกับผมว่า มันน่าจะดีกับเด็กหกขวบอย่างเช่นที่ได้สังเกตการจากไปของ Belker พวกเขาคิดว่า เชน ควรจะได้เรียนรู้บางอย่างจากการจากไปครั้งนี้

วันต่อมาผมรู้สึกจุกจนพูดไม่ออก เมื่อเห็น Belker ถูกรายล้อมด้วยครอบครัวของเขา เช่น คุณสงบ เขาลูบ Belker เป็นครั้งสุดท้าย ผมสงสัยว่าเขารู้รีเปล่าว่ากำลังจะเกิดอะไรขึ้น และไม่ก็หนีทีหลัง จากนั้น Belker ก็จากไปอย่างสงบ

เด็กน้อยดูเหมือนจะยอมรับการจากไปของBelkerอย่างง่ายดายและปราศจากความสับสน พวกเรานั่งด้วยกันหลังจากที่Belkerจากไป และข้อใจกับความจริงที่หน้าเศร้าที่ว่าทำไมสุนัขถึงชีวิตสั้นกว่ามนุษย์ เช่นที่ก่อนหน้านี้นั่งเงียบจึงตอบขึ้นมาว่า ‘ผมรู้ว่าทำไม’

พวกเราทุกคนหันไปมองที่เซน สิ่งที่เขาพูดออกมาต่อจากนั้นทำให้ผมต้องอึ้ง ผมไม่เคยเจอคำอธิบายที่ปลอบโยนได้ขนาดนี้มาก่อน และนั่นทำให้ผมต้องเปลี่ยนการใช้ชีวิตเสียใหม่ ‘มนุษย์เกิดมาเพื่อเรียนรู้การมีชีวิตที่ดีอย่างเช่นการรักผู้อื่นหรือการทำความดีให้มั้ยครับ ถ้าอย่างนั้น สุนัขก็รู้หมดแล้ว พวกมันเลยไม่ต้องมีชีวิตอยู่นานแบบมนุษย์อย่างเรา’

ใช้ชีวิตอย่างง่ายๆ

รักอย่างเผื่อแผ่

ใส่ใจอย่างลึกซึ้ง

พูดจาอย่างอ่อนโยน

จงจำไว้ หากสุนัขเป็นครูสิ่งที่เราได้เรียนรู้จากเขาคือ

- ถ้าคนที่คุณรักกลับมาถึงบ้าน จงวิ่งไปต้อนรับเขา
- อย่าปล่อยให้โอกาสที่จะได้ออกไปนั่งรถเล่นทิ้งไป
- สัมผัสอากาศบริสุทธิ์และลมที่มาปะทะกับใบหน้า
- จีบบ้าง
- ยืดตัวก่อนที่จะลุกขึ้น
- ออกไปวิ่งเล่นทุกวัน
- มีส่วนร่วมในเหตุการณ์ต่างๆและปล่อยให้ผู้คนได้รู้จักสัมผัสตัวตนของคุณ
- หลีกเลี่ยงการกัด เหาเบาๆก็พอ
- ในวันที่อากาศอบอุ่น อย่ามัวแต่นอนบนพื้นหญ้า
- ในวันที่อากาศร้อน ดื่มน้ำให้เพียงพอ แล้วไปนอนเล่นใต้ร่มไม้
- เวลามีความสุข ลองเดินรำและขยับร่างกายไปทั้งตัว
- มีความสุขง่ายๆจากการเดินไปเรื่อยๆ
- ซื่อสัตย์
- อย่าพยายามเป็นในสิ่งที่คุณไม่ใช่
- ถ้าอยากได้กระดุกที่ฝังไว้ จงขุดจนกว่าจะเจอมัน
- ถ้ามีใครซักคนกำลังอยู่ในวันร้ายๆ จงเงียบ นั่งข้างๆ เอาจมูกไปซุกเขาอย่างอ่อนโยน

“นั่นเป็นความลับของความสุขที่เราสามารถเรียนรู้ได้จากเจ้าหมา”

ตอนเรียนจบใหม่ๆ

ตอนเรียนจบใหม่ๆ
เป็นคนหนึ่งที่ไฟกสไปที่เงินเดือน
ที่ไหนเขาว่าเงินเยอะ ที่ไหนเขาว่าดี
ก็รีบวิ่งหาสมัคร
ก็ตั้งเป้าว่าจะทำสัก 5-6 ปีแล้วค่อยลาออก
แต่พอทำได้ไม่ถึง 1 ปี ก็เริ่มมีความคิด
ที่จะอยากลาออก
เรามัวแต่ไปไฟกสที่เงินเดือน
ไฟกสที่ผลตอบแทนที่จะได้
จนลืมมองไปที่ ความสุขในการทำงาน

เคยไหม ที่ต้องตื่นขึ้นมาทำงาน
แล้วมองไปที่นาฬิกา นับเวลาถอยหลัง
เมื่อไหร่จะเลิกงานสักทีวะ
นาฬิกาตอนทำงานมันเดินช้ากว่าปกติจริงๆ
ภาระงาน เพื่อนร่วมงาน
สังคม และสิ่งแวดล้อม
หลายๆสิ่งที่มีบนท่อนจิตใจของเรา
เหนื่อย ท้อ กัดฟันและความเครียด
มันทำให้เรามองไปถึงอนาคตว่า
เราจะทำงานแบบนี้ไปจนถึงตอนไหนกัน
พอเราอายุมากขึ้นเราจะทำไหวไหม
หรือตอนนั้นเราจะโดนบีบให้ต้องลาออกไหม
ไม่อยากให้มันเลวร้ายถึงขั้นมีความรู้สึกว่า
จุนจุกเงินมาซื้อรถ ซื้อบ้าน
ด้วยสแตมเมนต์เงินเดือนที่ดี
แต่ไม่สามารถลาออกจากที่ทำงานได้
เพราะถ้าลาออกเมื่อไหร่
จะเอาเงินที่ไหนมาจ่ายหนี้สินที่ต้องส่งทุกเดือน

สำหรับเราในอายุน้อย

ไม่ใช่การรับมิตกสิ่งทุกอย่าง

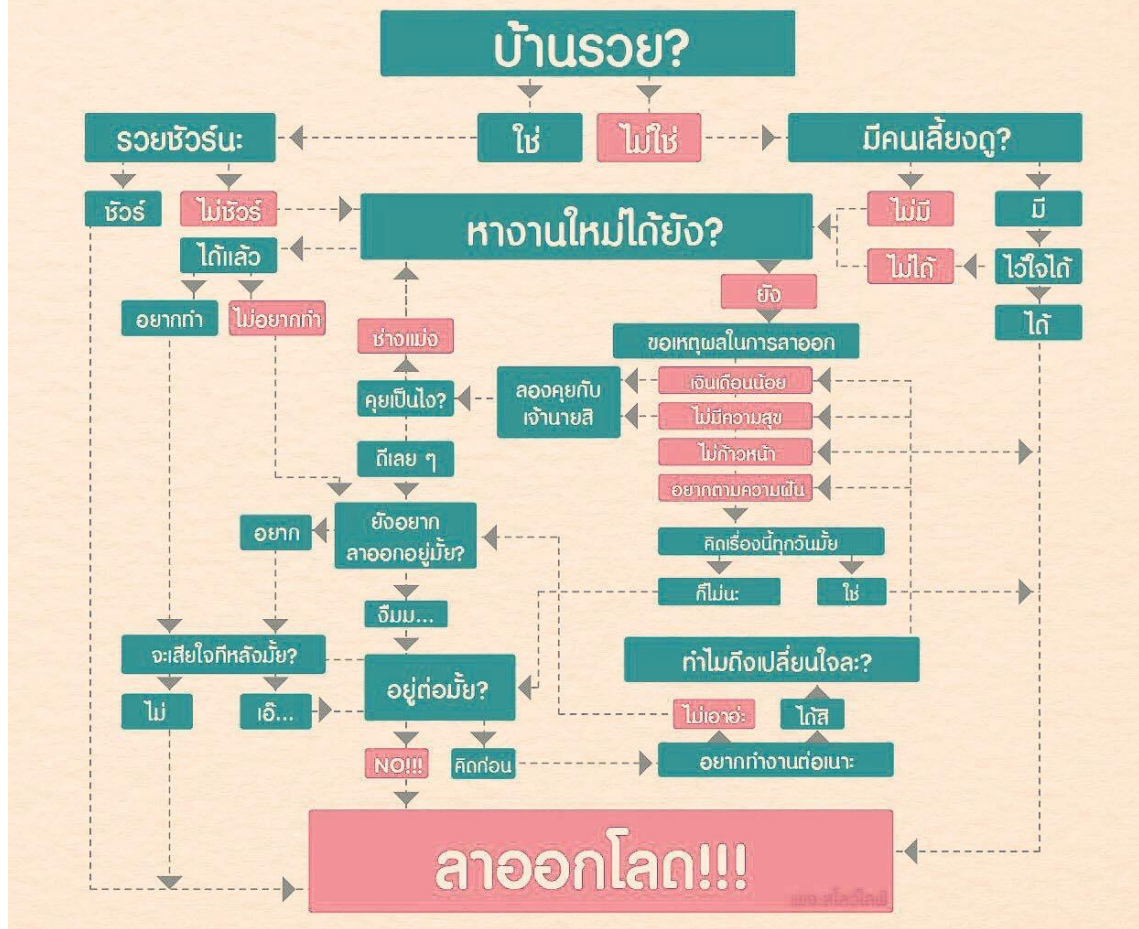
ไม่จำเป็นต้องรับ มีรถมีบ้าน

แต่สิ่งที่ต้องรับหา

คืองานที่ทำแล้วมีความสุขต่างหากละ .

ลาออกดีมั๊ยนะ...

*** ขอขอบคุณเจ้าของภาพ และบทความ ***

25640326

